

Sygn. akt VII U 976/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Chaciński

Protokolant starszy sekretarz sądowy Beata Pełczyńska

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2015 roku w Lublinie

sprawy M. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 7 maja 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala M. G. (1) prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 976/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 maja 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. G. (1) prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu powyższej decyzji podano, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy uznał za udowodniony okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat 5 miesięcy i 6 dni.

Od powyższej decyzji M. G. (2) wniósł odwołanie. Nie zgodził się ze stanowiskiem ZUS, wnosząc o przyznanie prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w warunkach szczególnych w Spółdzielni (...) w L. jako kierowca autobusu (odwołanie - k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na przytoczone odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 3-5 as).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

M. G. (1) urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (wniosek o emeryturę - k. 1 – 4 a.e.).

Na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się on okresem składkowym nieskładkowym oraz uzupełniającym w wymiarze 25 lat oraz okresem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat 5 miesięcy i 6 dni (karta przebiegu zatrudnienia - a.e.; okoliczność bezsporna).

M. G. (1) w okresie od 10 stycznia 1981 r. do 31 stycznia 1987 r. był zatrudniony w Spółdzielni Pracy (...) (świadcstwo pracy – akta rentowe, brak numeracji kart). Jednocześnie był członkiem Spółdzielni. W dniu 10 stycznia 1981 r. wnioskodawca zawarł z w/w Spółdzielnią umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy autobusu z wynagrodzeniem 18,50 zł za godzinę, pracę świadczył w wymiarze pełnego etatu. (akta osobowe k.20). Jeździł autobusami marki B., J. , Autosan o liczbie miejsc powyżej 15 (wyjaśnienia wnioskodawcy k.26v).

W związku z utratą uprawnień do prowadzenia autobusu wnioskodawca z dniem 1 lipca 1981 r został przeniesiony do pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyższej 3,5 tony(S.). Wykonywał kursy po całej Polsce. Jednocześnie pełnił obowiązki konwojenta(zakres obowiązków kierowcy konwojenta z dnia 1 lipca 1981 r. – akta osobowe). Z zakresu tego wynika, że wnioskodawca musiał dopilnować prawidłowości załadunku, uczestniczyć w ważeniu lub liczeniu towaru oraz pokwitować odbiór lub zdanie ładunku. Za powierzony towar odpowiadał materialnie. M. G. (1) nie zajmował się załadunkiem i wyładunkiem. Załadunek samochodu zajmował ok. pół godziny, a przy drobnych rzeczach nawet od 2 do 4 godzin. Wnioskodawca nie zajmował się naprawami samochodu. M. G. (1) przewoził różnego rodzaju towary na przykład detale do samochodu J., wyroby czekoladowe formy (...) mąkę.

Z dniem 25 stycznia 1982 r wnioskodawca ponownie został przeniesiony na stanowisku kierowcy autobusu (angaż z 22 stycznia 1982 r. - akta osobowe).

Będąc kierowcą autobusu jednocześnie wykonywał obowiązki konduktora. Jego podstawowym obowiązkiem jako konduktora była sprzedaż biletów i następnie rozliczenie się z utargu.(zakres czynności kierowcy konduktora z 16 czerwca 1983 r. akta osobowe).Rozliczeń dokonywał po pracy, czasami co drugi dzień lub nawet rzadziej(wyjaśnienia wnioskodawcy, zeznania świadków, akta osobowe). Wnioskodawca będąc kierowcą autobusu pracował obsługiwał linię nr 9, pracował po 12-13 godzin. Wykonywał pracę 2 lub 3 dni, a następnie miał dzień wolny.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dowodów z dokumentów, dowodu z przesłuchania wnioskodawcy(k. 28, 26), oraz zeznań świadków: K. G. (k. 27, 27v.), i T. t. (k. 27v, 28).

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. Pracowali wspólnie z wnioskodawcą. Świadczenie szczegółowo opisali warunki pracy wnioskodawcy potwierdzając charakter wykonywanej pracy i panujące warunki. Potwierdzili fakt jego pracy jako kierowcy autobusu Zeznania powyższe są spójne, korespondują zasadniczo z dowodem z przesłuchania wnioskodawcy oraz z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych W związku z powyższym Sąd zeznania świadków obdarzył wiarą.

Zgromadzone w aktach sprawy dokumenty zasługiwały na obdarzenie ich wiarą jako autentyczne i niekwestionowane przez strony.

Odwołanie M. G. (1) zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2004 roku, Nr 39, poz. 353), zwanej dalej ustawą FUS, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z § 2 ust.1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr

8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie, przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Zdaniem Sądu Okręgowego całość zgromadzonego w przedmiotowym postępowaniu wiarygodnego materiału dowodowego przemawia za uznaniem, że od 10 stycznia 1981 roku do 30 czerwca 1981 roku i od 25 stycznia 1982 roku do 31 stycznia 1987 r. (5 lat 5 miesięcy i 28 dni) wnioskodawca wykonywał pracę wskazaną w wykazie A w dziale VIII rozporządzenia, poz. 2: prace kierowców autobusów o liczbie miejsc powyżej 15. W ocenie Sądu Okręgowego wykonywanie przez wnioskodawcę obowiązków konduktora i sprzedaż biletów w czasie postojów nie zmienia charakteru pracy kierowcy autobusu jako wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił natomiast jako pracy w szczególnych warunkach okresu od 1 lipca 1981 r. do 24 stycznia 1982 r. z uwagi na to że wnioskodawca wykonywał dodatkowo pracę konwojenta, obowiązany był nadzorować załadunek i wyładunek, uczestniczyć w ważeniu lub liczeniu towaru, Nie wykonywał zatem pracy kierowcy samochodu ciężarowego w pełnym wymiarze czasu pracy.

Uwzględniając ustalony w postępowaniu przed organem rentowym i nie budzący wątpliwości okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 14 lat, 5 miesięcy i 6 dni stwierdzić należy, że wnioskodawca legitymuje się ponad 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Jak wynika zatem z powyższych ustaleń M. G. (1) legitymuje się ogólnym stażem pracy 25 lat, ma ukończone 60 lat życia oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 19 lat, 11 miesięcy i 4 dni. Tym samym spełnione są wszelkie przesłanki ustalenia mu prawa do emerytury od dnia(...) roku, tj. od daty złożenia wniosku o emeryturę.

Na marginesie wskazać należy, że wnioskodawca był członkiem Spółdzielni Pracy (...). Miał zatem zgodnie z treścią art.182 par.1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. prawo spółdzielcze pozostawać ze spółdzielnią w stosunku pracy, przy czym podstawą tego stosunku winna być tzw spółdzielcza umowa o pracę. Nie ma to jednak w sprawie istotnego znaczenia, gdyż pracownikiem jest osoba, której stosunek pracy nawiązał się zarówno na podstawie „kodeksowej” umowy o pracę jak i spółdzielczej umowy o pracę (art.2 k.p.).

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.